

*Jännittävä alusta loppuun, kerronta
sekä vakuuttaa että harhauttaa.*

- Göteborgs-Posten

Pelottavan realistinen.

- Tara

LENA KARLIN
ÅSA SCHWARZ

Nukke- tehdas

Nukketehdas

LENA KARLIN
ÅSA SCHWARZ

Nukketehdas

Ruotsin kielestä suomentanut Hanni Salovaara

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuperäisteos:

Dockfabriken

© Lena Karlin & Åsa Schwarz, first published by Norstedts, Sweden, in 2020.

Published by agreement with Norstedts Agency.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus Oy, 2021

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Hanni Salovaara

Kannen kuva: Shutterstock ja 123 rf

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-306-8

Painettu EU:ssa, ScandBook, 2021

ENSIMMÄINEN OSA

Nora

NORA TUNSI AINA olonsa epämukavaksi suurissa ihmisjoukoissa.

Nyt häntä ympäröi äänen vyöry, kun tuhat ihmistä nousi salissa yhtä aikaa seisomaan.

Nobel-säätiön tekoälyä käsittelevä konferenssi oli päättynyt. Hän oikoi auringonkukankeltaista leninkiään, kiskaisi takin ylleen ja antoi punaisen tukan valua hupun yli. Yleisö alkoi purkautua ensimmäiseltä riviltä kohti hissejä ja VIP-vieraille varattua uloskäyntiä. Konferenssin viimeiseen osaan osallistuneet Nobel-palkinnonsaajat poistuivat suurelta näyttämöltä yhdessä Tokion vaikuttavimmista konferenssirakennuksista, joka oli kuin metallista ja lasista rakennettu laiva. Nora kulki virran mukana ja pikemminkin tunsu kuin näki, missä Heinrich oli. Mies odottaisi häntä ovensuussa kuten aina.

Heinrich hipaisi tervehdykseksi kevyesti hänen käsivarttaan samalla kun keskusteli japanilaisen Nobel-voittajan Tusumu Sonegawan kanssa. Nora katseli heitä ääneti. Sonegawa oli seitsemänkymmentäkahdeksanvuotias, hänen hiuksensa olivat harmaat ja eloisissa silmissä oli pilke, jonka ansiosta hän näytti huomattavasti ikäistään nuoremmalta. Heinrich oli muutaman sentin lyhyempi, kolmekymmentä vuotta nuorempi ja pukeutunut Martine Rosen sammaleenvihreään pukuun, jossa oli kaksirivinen napitus. Kainalossaan hänellä oli musta nahkasalkku. Noran mies oli jopa arkena äärimmäisen hyvin pukeutunut.

Nora näki heidät tänään ensimmäisen kerran yhdessä, vaikka oli aikaisemmin kuullut paljonkin Sonegawasta. Nora oli kuunnellut häntä äsken näyttämöllä ja olisi mielellään jatkanut kuuntelua josain toisessa ympäristössä. Sonegawa oli kertonut, kuinka hän oli

tunnistanut aivosolut, joissa tietyt muistot sijaitsevat, sekä selvittänyt, kuinka niitä voi manipuloida.

Kolmikko siirtyi kohti hissejä, jotka suolsivat verkkaisesti akateemista kermaa pohjakerrokseen. Nora nyökkäili kiinnostuneesti Sonegawan jatkaessa selvitystään.

– Tutkin parhaillaan sitä, kuinka aivoissa voidaan tunnistaa tiettyjä ajatusmalleja, Sonegawa sanoi. – Kuten esimerkiksi rakastumisen tunteen tai eloonjäämisvietin. Ongelmana on, että tekoäly kehittyy paljon nopeammin kuin me ihmiset, ja olen rehellisesti sanottuna huolissani siitä, mihin tarkoituksiin joku vastuuntunnoton henkilö voisi tällaista tietoa käyttää.

Terävä kilahdus keskeytti heidät ja hissien ovet avautuivat. Astuessaan sisään Nora katsahti olkansa yli. Käytävä heidän takanaan oli tyhjä. He olivat olleet niin uppoutuneina keskusteluun, että olivat jääneet viimeisiksi. Sonegawa kääntyi ensimmäisen kerran Noran puoleen, tarkasteli häntä uteliaasti ja esitteli itsensä.

– Entä millä alalla sinä työskentelet? hän kysyi.

Hissi pysähtyi ennen kuin Nora ehti vastata. Numero oven yläpuolella osoitti, että he olivat kolmannessa kerroksessa eivätkä jäisi vielä pois. Sen sijaan he tekivät tilaa miehelle ja naiselle, jotka astuivat hissiin. Mies oli kiertänyt käsivartensa naisen olkapäiden ympäri. Pari katsoi toisiaan silmiin ja hymyili. Mies oli noin kolmenkymmenenviiden vuoden ikäinen, Nora arvioi. Nainen oli ehkä hieman vanhempi, ja hänellä oli pitkät mustat hiukset. Juuri ennen ovien sulkeutumista tämä katsoi Noraa silmiin ja hän yllättyi siitä, miten kova ja kylmä katse oli. Nainen tuijotti häntä itsepintaisesti.

Silloin Heinrich huudahti.

Nora käänsi päätään ja näki tapahtuman edessään kuin hidastettuna. Vieras mies painoi Sonegawan raa’asti seinää vasten. Sonegawan katse päylyi hämmentyneesti edestakaisin aivan kuin hän olisi yrittänyt ymmärtää, mitä oli tapahtumassa, ja kiinnittyi viimein miehen kädessä kiiltelevään veitseen. Hän tuijotti sitä silmät selällään ja yritti avata suunsa, mutta sieltä kuului vain käheä heikko äännähdyks.

Hän piti käsiään ylhäällä suojatakseen itseään.

Hyökkääjä kohotti kätensä ja iski Sonegawaa rintaan. Veitsen terä osui etusormeen ja tunkeutui täydellä voimalla rintaan. Nobel-voittajan katseessa ensijärkytys oli vaihtunut kuolemanpelkoon, ja hänen suustaan kuului kurluttava ääni. Tummanpunainen veri valui valkoiselle paidalle, ja Sonegawa vaipui pitkin hissinseinää lattialle.

Nora oli pelosta halvaantunut. Mies kääntyi veitsi kädessä koh-
ti Heinrichia, joka seisoj hissin nurkkaan painautuneena. Mies astui askelen eteenpäin, nosti kätensä ja osoitti veitsellä Heinrichin rintaa. Hänen hihansuunsa oli Sonegawan veren kostuttama.

Nora näki veren tahraaman veitsen ja sen, miten Heinrich tuijotti sitä.

Hän ymmärsi, mitä oli tapahtumassa.

Clara

CLARA SJÖBERG KIIRUHTI lämpiöön ja harppoi kohti hissiä, ohi jätesäkkien, joita kukaan ei ollut vielä noutanut.

Hän odotti kärsimättömästi ja rummutti samalla punaiseksi lakatulla kynnellään kulkulupaa. Samperi, miten myöhässä hän oli. Ajatukset olivat pitäneet häntä valveilla koko yön, ja kun hän viimein oli torkahtanut neljän aikaan aamulla, hän ei ollut jaksanut nousta vuoteesta puhelimen herätysäänien piristessä. Tietenkin hän oli painanut puhelimen torkkuun. Ja tietenkin se oli kostautunut.

Kello oli jo kolme minuuttia yli kymmenen, kun hissi viimein ki-lahti. Hän astui sisään ja veti korttinsa lukijan läpi. Hänen ensimmäinen kokouksensa alkaisi puoli yhdeltätoista.

Hän nousi hissillä ylös ja kulki läpi kerroksen, jonka huoneet oli nimetty *Taru sormusten herrasta* -hahmojen mukaan, haki toimistosta muumimukinsa ja käveli suoraa päätä kahviautomaatille hakemaan tuplaespresson.

Paljonko hän ehtisi tehdä tänään? Hänen täytyi koota Wallenberg-säätiölle lähetettävään apuraha-anomukseen tarvittavat asia-paperit. Samaan aikaan hänen oli käytävä läpi jatko-opiskelijoiden tutkielmia, joita tuntui olevan miljoonittain. Clara palasi huoneeseensa ja ennen kuin päätti mitään suuntaan tai toiseen, hän hengähti syvään, istuutui tuolille kirjoituspöydän ääreen ja sytytti pöytäkoristeiden, pienen paristokäyttöisen kynttelikön.

Heinrich Becker oli Tokiossa.

Myös hän olisi voinut olla siellä, jos häntä olisi tuettu yhtä paljon ja hänellä olisi ollut samat mahdollisuudet. Ärtymys nakersi hänen sisintään. Ei siinä kyllin, että ihmiset pitivät Beckeriä paljon

lahjakkaampana kuin tämä todellisuudessa oli – luultavasti sen takia että hän oli mies ja hänellä oli Asperger. Becker oli sen lisäksi melkoinen kerskailija ja muutenkin mahdoton yhteistyökumppani. Eikä Clara tiennyt, olisiko edes halunnut työskennellä hänen kanssaan. Miestä olisi taatusti häirinnyt Claran epäjärjestelmällisyys. Mikä mekkala siitä syntyisikään, jos hän vaikka sattuisi sotkemaan tämän äärimmäisen pikkutarkasti järjestettyjä tavaroita... Sitä vastoin Clara olisi mielellään perehtynyt lähemmin Heinrichin työhön niiden mitäänsanomattomien tutkimusraporttien sijasta, joita tämä julkaisi. Puhumattakaan niistä parannelluista Youtube-videoista, joissa mies kerskui tutkimuksellaan ja esitteli Adam-robottiaan.

Tällä kertaa Clara oli vakuuttunut, että hänelle myönnettäisiin apuraha. Joko tänä tai ensi vuonna yksinkertaisesti siitä syystä, että hän oli tehnyt alallaan tärkeää eturivin tutkimusta robottien hienomekaniikasta. Toimivan kopion tekeminen ihmiskädestä oli vaikeampaa kuin uskoisikaan. Sen ongelman Clara aikoi ratkaista, mielellään sen miljardin kruunun turvin, jonka Wallenberg-säätiö aikoi sijoittaa tekoälyn tutkimukseen.

Hän vilkaisi jyhkeää hieman nelikulmaista robottia, joka seisoi nurkassa kuin horroksessa pitkät mustat käsivarret roikkuen. Hän piti kovasti Putesta, joksi hän kutsui robottia, mutta olisi mielellään kurkistanut lähemmin Heinrichin laboratorioon. Adamin kehitys vaikutti etenevän valtavan nopeasti. Useimmat tutkijat leikkelivät videoitaan siten, että niissä näkyi ainoastaan tilanteita, joissa robotit tekivät vaikutuksen ilmaisemalla itseään älykkäästi. Clara oli kuitenkin nähnyt useita puolueettomien toimittajien tekemiä haastatteluja, joissa Adam oli ollut hieman *liian* hyvä. Se huolestutti häntä useammallakin tavalla.

Kaikki oli niin epäoikeudenmukaista. Hän oli aloittanut tyhjästä, ja hänen vanhempansa olivat täysin kykenemättömiä ymmärtämään hänen erityisalaansa. Heinrich puolestaan tuli varakkaasta perheestä, joka oli pitänyt huolen siitä, että hänellä oli ollut jo alusta lähtien parhaat edellytykset.

Puhelin soi. Clara huomasi näytöstä, että soittaja oli hänen puoli yhdentoista tapaamisensa, eräs jatko-opiskelija. Tämä perui anteeksi

pyydellen tapaamisen sairastumiseensa vedoten.

Clara sulki puhelimen. Hän rypisti kulmiaan, katsoi kelloa ja nousi ylös. Tällä kertaa hän kulki portaita hissin sijaan ja sen jälkeen pitkää käytävää kohti Bilbo-salia mutta pysähtyikin äkkiä epäröiden erään oven eteen. Seinällä oven vieressä oli kyltti, jossa luki *Professori H. Becker*.

Clara katsoi ympärilleen. Aulassa ei näkynyt ristin sielua. Heinrich oli Tokiossa. Kaukaa kantautui lentokoneen ääni. Hän kokeili ovenkahvaa. Ovi oli tietenkin lukossa. Hän otti esiin avainnippunsa, työnsi yleisavaimen lukkoon ja käänsi.

Ovi liukui äänettömästi auki.

Alex

ALEX LINDHAGE SEISOI turvallisuuspoliisi Säpon vastaanotossa odottamassa epätavallista vierasta. Tällä kertaa hänen ei tarvinnut odottaa huoneessaan soittoa vastaanotosta, sillä hän tiesi, että japanilainen yhteyshenkilö tulisi täsmälleen sovittuun aikaan. Miehen, joka vastasi kaikista kontakteista Japanin turvallisuuspoliisin ja sen pohjoismaisten vastineiden välillä, pitikin olla täsmällinen kuin atomikello.

Alex katseli, miten Watanabe kirjoittautui sisään, lukitsi matkapuhelimensa kaappiin ja työnsi avaimen mustien puvunhousujensa taskuun. Vierailualueella ei sallittu puhelimia. Alex ei ollut koskaan aikaisemmin tavannut Watanabea, mutta tämä näytti juuri sellaiselta kuin saattoi odottaakin – viralliselta lähettiläältä. Sininen solmio, ja hiukset yksittäisine harmaine suortuvineen olivat melkein yhtä lyhyet kuin Alexilla. Eikä ainuttakaan ryppyä puvussa.

Ruotsin ja Japanin turvallisuuspalveluiden suhde ei ollut kovin läheinen, ja ne olivat äärimmäisen harvoin tekemisissä toistensa kanssa. Sen vuoksi Alex hämmästyi kuullessaan aamulla, että japanilaiset halusivat tavata hänet näin lyhyellä varoitusajalla. Sellaisen pyynnön taustalla täytyi olla epätavallisia syitä.

Hän kertasi itsekseen japanilaisia tervehdyssääntöjä. Hänen erityisalueensa oli oikeastaan Venäjä, mutta vastavakoilun päällikkönä hän oli perehtynyt useimpien maiden tervehdystapoihin ja kohteliaisuussääntöihin.

Miehet kumarsivat toisilleen.

- Tervetuloa, Watanabe-san, Alex sanoi.
- Kiitän, Lindhage-san, Watanabe sanoi japanilais-brittiläisellä korostuksella.

He nousivat hissillä ylös niiden kerrosten ohi, jotka oli tarkoitettu ainoastaan vierailijoille. Kumpikin seisoivat vaiti kerros toisensa jälkeen. Ovien avauduttua Alex johdatti vieraan keittokomeron ohi pohjoismaisen pelkistetysti sisustettuun neuvotteluhuoneeseen, jossa oli pastellinsiniset kangastuolit ja harmaa kokolattiamatto. Miten herran tähden niin kalliit huonekalut voivatkin olla noin kamalan tylsiä, hän ajatteli eikä suinkaan ensimmäistä kertaa. Riitti, että Ruotsiin yhdistettiin kohtuullisuus ja kevytmaito – ei kai asiaa olisi tarvinnut korostaa sen enempää.

Kun he olivat istuutuneet, Alex otti kunnioittavasti vastaan vierailijan käyntikortin ja asetti sen eteensä. Hän näki silmäkulmastaan, miten juna ajoi rautatiekiskoilla talon vieritse. Vaimea tärinä lävisti hiljaisen huoneen.

– Meillä oli välikohtaus, Watanabe aloitti. – Olet ehkä kuullut siitä, mitä Tokiossa tapahtui?

Alex ymmärsi heti, mitä mies tarkoitti. Alex oli ennen kokousta lukenut huolellisesti asiaa käsittelevän sisäisen muistion, jonka hänen työtoverinsa olivat laatineet. Hän nyökkäsi jatkoa odottaen.

– Siinä tapauksessa tiedät, että Nobel-voittaja Tusumu Sonogawa murhattiin hississä Tokion kansainvälisessä konferenssissa. Sonogawan lisäksi hississä oli kaksi ruotsalaista, Heinrich ja Nora Becker. Kumpikaan heistä ei loukkaantunut.

Alex kummasteli, mihin keskustelu johtaisi.

– Syntyneessä kahakassa toinen hyökkääjistä pudotti Ono-Sendai-merkkisen matkapuhelimensa.

Watanabe ojensi kuvan pöydän yli.

– Laboratoriomme on saanut nyt valmiiksi puhelimen rikosteknisen tutkimuksen. Se kesti hieman pidempään, sillä laitteisto oli osittain vahingoittunut. Puhelimella oli sen koko käyttöaikana soitettu viisi puhelua kahteen eri numeroon. Toisella numeroista on yhteyksiä Shanghaihin, ja se on ollut valvonnassamme jo aikaisemmin.

Alex lasi ajassa taaksepäin. Japanilaiset olivat siis kolmessa päivässä onnistuneet tekemään rikospaikatutkimuksen, analysoimaan vahingoittuneen puhelimen sekä saamaan teleoperaattoreilta

vastauksen, mihin puhelimella oli soitettu. Vahingoittuneet puhelimet kuuluivat kaiken lisäksi vaikeimmin tutkittaviin kohteisiin. Myös poliittiset myllyt olivat jauhaneet niin nopeasti, että yhteyshenkilö oli jo ennättänyt ottaa häneen yhteyttä Ruotsissa, maapallon toisella puolella. Vaikuttavaa.

– Syy siihen miksi pyysin tätä tapaamista on, että epäilemme Sonegawan ja Heinrich Beckerin tehneen läheisempää tutkimusyhteistyötä kuin Becker on vahvistanut. Puolitoista vuotta sitten meille tuli vihje heidän tutkimuksestaan, ja olemme siitä lähtien pitäneet kumpaakin silmällä. Kun puhutimme Heinrichia ja hänen Nora-vaimoaan, meille selvisi, että hyökkääjät olivat käyneet hississä myös Heinrichin kimppuun.

– Mistä tässä oikeastaan on kyse? Alex ihmetteli.

– Vaarana on, että Sonegawa ja Becker ovat yhdessä kehittäneet tekoälyn, jota voidaan käyttää sotilaallisiin ja muihin sen kaltaisiin tarkoituksiin. Sen vuoksi olemme hyvin huolestuneita siitä, että heidän tutkimuksensa on voinut joutua väärin käsiin.

Tarkoitatte, että Kiinan käsiin, Alex ajatteli, mutta nyökkäsi vain ja mietti, mitä hän tiesi tekoälyn sotilaallisista sovelluksista. Ainoa, mikä hänelle tuli mieleen, oli Arnold Schwarzenegger *Terminator 2:ssa*. Hän ymmärsi kuitenkin japanilaisten huolen. Rikos voitiin siis mahdollisesti kytkeä Shanghaihin, joka ei ollut vain yksi Kiinan suurimmista kaupungeista vaan myös Kiinan kybervakoilun keskus. Siellä jos missä pystyttäisiin tekoälyn avulla vahingoittamaan Japania.

– Palaamme asiaan, kun tiedämme enemmän. Tässä vaiheessa haluamme informoida teitä siitä, että Nora ja Heinrich Beckeriä kohtaan saattaa muodostua uhka, joka voi vaikuttaa maidemme etuihin.

Miehet nousivat kohteliaasti konferenssituoleilta, kumarsivat ja poistuivat huoneesta. Watanabe lupasi ottaa yhteyttä heti, kun he olisivat päässeet asian selvittämisessä pidemmälle.

Alex katsoi kelloa. Kolmetoista minuuttia vaille kaksi. Hänen täytyi kiirehtiä tavoittaakseen tiedusteluyksikön päällikön. Mies ilmestyi toimistoonsa tasan kello seitsemän aamulla, yhdeltätoista hän meni

lounaalle ja kello kahdelta oli kahvitauko. Jopa puolet turvallisuuspoliisin työntekijöistä kärsi vastaavanlaisista pakkoneurooseista. Alex ehtisi kyllä hyvin perille. Hän juoksi kaksi porrasta kerrallaan alas toiseen kerrokseen.

Tiedusteluyksikön päällikkö pyörähti tuolissaan ja katsoi Alexia silmiin. Paidan alta erottuivat lihakset, joita hän oli varmasti treenannut siitä lähtien, kun aloitti uransa poliisivoimissa. Mies oli lyhyenlätää ja tanakka, mutta hänellä oli suuri vastuu kannettavanaan. Hänen osastonsa tuki muuta toimintaa hankkimalla ja analysoimalla tietoa ja käyttämällä salaisia pakkokeinoja kuten puhelinten ja huoneiden salakuuntelua. Toisin sanoen he olivat organisaation silmät ja korvat. Joskus jopa aivot.

Päällikkö kohotti kulmiaan ja odotti, että Alex kertoisi asiansa.

– Tarvitsen analyttikon ja tiedustelijan. On havaittu merkkejä, että ruotsalaistutkimus voisi olla syy japanilaisen Nobel-voittajan murhaan. Haluan apua kaikkiin osuuksiin: itse aiheeseen, joka on tekoäly, hyökkäyksessä läsnä olleen Beckerin pariskunnan taustatietojen tarkistukseen, mahdollisen uhkakuvan sekä muiden osallisten kartoitukseen. Japanilaiset epäilevät Kiinan sekaantuneen asiaan.

– Miten se liittyy meihin?

– Mikäli olen oikein ymmärtänyt, Japani epäilee teon motiiviksi pitkälle edistyneen tekoälytutkimuksen varkautta. Pelätään, että sitä käytetään sotilaallisiin tarkoituksiin. Heinrich Becker on Kuninkaallisen teknillisen korkeakoulun, KTH:n professori.

– Mikä on jutun asianumero?

Alex luovutti hänelle kaikki yksityiskohdat ja poistui huoneesta. Nyt oli vain odotettava selontekoa, johon olisi kerätty kaikki se tieto, jonka he onnistuisivat kokoamaan ja analysoimaan. Pian hän tietäisi paljon enemmän Heinrich Beckeristä, kuka tämä oli ja minkä parissa työskenteli. Kaikkein tärkeintä oli kuitenkin selvittää, oliko kyseinen mies vaimoineen vaarassa ja tarvitsivatko he suojelua.

Heinrich

HEINRICH PONNAHTI ISTUMAAN vuoteessa suorana kuin tikku ja haukkoi henkeään. Tumma hahmo oli ollut kumartuneena hänen ylleen, ja hän oli nähnyt eteisestä kajastavan valon kimaltelevan terävässä veitsenterässä. Sydän jyskytti rinnassa hullun lailla ja kylmä hiki helmeili otsalla.

Se oli ollut pelkkä painajainen mutta hyvin todentuntuinen. Hän hamuili ympärilleen ja kääntäessään päätänsä näki Noran katsovan häntä hämärässä.

– Sinä huusit, Nora sanoi. – Minun nimeäni.

Niin hän oli varmaan tehnytkin. Hän oli ollut peloissaan silloin hississä, peloissaan itsensä puolesta ja siitä, että menettäisi Noran.

Heinrich laskeutui jälleen makuulle tiukasti Noran viereen ja kietoi käsivartensa tämän ympärille.

– Mitä tekisinkään ilman sinua? Heinrich sanoi.

Nora painautui vieläkin lähemmäksi, niin lähelle kuin mahdollista. Heinrich oli kuullut, kuinka Nora oli ollut valveilla ja vaellellut yöllä ympäri asuntoa useaan otteeseen. *Luulin kuulleen ääniä portaita*, Nora oli kuiskannut kömmittyään takaisin vuoteeseen. Heinrich ei ollut kuullut mitään, mutta jos joku haluaisi heille pahaa, hän oli kyllä valmistautunut. Puhelin oli yöpöydällä hätänumero valmiiksi syötettynä.

He olivat murhan silminnäkijöitä ja kykenisivät tunnistamaan hyökkääjät. Se oli tapahtunut kaukana Tokiossa, mutta mielessään Heinrich oli yhä siellä. Kuten selvästi Norakin.

– Paljonko kello on? Nora kysyi.

Heinrich hieroi silmiään, otti rannekellonsa esiin ja katsoi osoittimia. Ja ponnahti jälleen salamannopeasti istumaan.

– Hitto, minun on mentävä töihin. Heti. Minun täytyy jutella Fripen kanssa. Ehkä myös Claran.

Hän kuuli Noran huokaisevan syvään.

Frippe oli yksikönpäällikkö Frederick Duncan. Mies oli ollut keran heidän luonaan päivällisellä, ja Nora oli sanonut pitävänsä hänestä. Nora ei kuitenkaan halunnut Heinrichin lähtevän kotoa nyt, ja Heinrich ymmärsi sen hyvin. Clara Sjöbergiin Nora oli sitä vastoin törmännyt vain pikaisesti teknillisessä korkeakoulussa kun oli tullut tapaamaan Heinrichia töihin. Heinrich piti naiset mieluiten erillään toisistaan: kylmän tehokkaan Claran, työtoverin ja kilpailijan, ja vaimonsa Noran, joka makasi vuoteessa hänen vierellään.

Heinrich irrottautui vastahakoisesti vaimonsa syleilystä ja luiker-teli sängystä.

– Helvetti, hän sanoi happamasti, selin vaimoonsa.

Heinrich oli katsellut itseään pitkään peilistä ennen lähtöään ja näyttänyt mielestään suurin piirtein samalta kuin yleensä. Hyvä. Hänen kokemansa olisi järkyttänyt ketä hyvänsä, mutta jos hän ei kykenisi säilyttämään tyyntä ulkokuorta, kaikki hajoaisi, koko hänen todellisuutensa, se joka hän oli.

Hän suoristi puvuntakkiaan noustessaan liukuportaita ja käveli sitten päättäväisin askelin mäkeä ylös teknilliselle korkeakoululle katse tiukasti eteenpäin suunnattuna. Elämästä oli tullut kaaosta, ja hän oli huono kaaoksessa. Mutta hän selviäisi tästä. Hänen oli pakko.

Onneksi hän ei törmännyt kehenkään tuttuun eikä hänen tarvinnut tervehtiä ketään matkalla laboratorioon. Juuri nyt se olisi ollut liikaa. Hän näki yhä mielessään Sonegawan järkyttyneen ja kauhistuneen katseen ja tämän silmien sammumisen. Huomaamattaan hän lisäsi vauhtia aivan kuin yrittäisi paeta muistoa. Tutkijakollega tuli häntä vastaan käytävällä, mutta Heinrich ei jaksanut tervehtiä työtoveriaan. Ennen pitkää hänen olisi puhuttava tapahtuneesta ihmisten kanssa. Pelkkä ajatuskin tuntui työläältä.

Laboratorion ovi oli kiinni. Heinrichin tarttuessa ovenkahvaan ovi kuitenkin liukui vastustelematta auki. Hän tiesi lukinneensa oven ennen lähtöään Tokioon ja jopa tarkistaneensa ylimääräisen kerran, että se todellakin oli lukossa. Hän teki niin aina töistä lähtiessään.

Hän jähmettyi paikoilleen nähdessään laboratorion hävityksen kauhituksen. Ympäri lattiaa oli levitelty sekä ehjiä että rikkirevittyjä papereita, tuoleja oli kaadettu, ja hän huomasi heti, että kirjoituspöydältä puuttui pari pientä työtä. Kaikkein pahin oli tyhjä vihreä nojatuoli nurkassa työpöydän takana.

Adam oli poissa.

Nora

TAIVAS OLII YHTÄ HARMAA kuin Stureplanin kuuluisa betonisieni, Svampen. Nora laskeutui takin hupun alle ohittaessaan kyseisen betonikatoksen. Sää ei ollut pakkasen puolella, mutta oli kylmänkosteaa kuin vanhassa maakellarissa. Hiukset kähertyivät vallattomille kiharoille.

Oli edelleen lounasajan ruuhka, ja jalkakäytävät olivat täynnä ihmisiä. Miehet muhkeine kaulaliinoineen, tyköistuvine takkeineen ja italialaisine kenkineen välttelivät lätköitä. Ihmiset pysähtelivät vähän väliä ja varoittamatta puhelin kädessään, vastasivat tekstiviesteihin tai postasivat jotain Instagramiin.

Nora kiemurteli eteenpäin tungoksessa koko matkan Sturegallerian ostoskeskuksen sisäänkäynnille, meni sisään ja ohitti Sturehofin lounasjonon. Hän vilkaisi taakseen ja oli katsovinaan ravintolaan. Mieheensä, joka astui sisään ostoskeskuksen ovesta pian hänen jälkeensä, oli jotain tuttua. Nora ei ollut tavannut miestä aikaisemmin, mutta oli varmasti nähnyt hänet kadulla muutaman korttelin päässä. Nyt miestä ei enää näkynyt. Ehkä hän oli ollut menossa ravintolaan. Tuskinpa siitä oli syytä huolestua. Noralla oli hyvä muisti, ja hän tunnisti usein ihmiset, jotka oli nähnyt vain kerran. Ei ollut mikään ihme, että hän oli nyt varuillaan Tokion hyökkäyksen jälkeen.

Hän jatkoi eteenpäin Sturebadetin ohi peremmälle ostoskeskukseen. Mistä hän löytäisi uuden takin? Se, joka hänellä oli yllään, oli jo vanha ja kulunut, ja hänen toinen takkinsa oli rikosteknisessä laboratoriossa Japanissa. Eikä hän kaivannut sitä takaisin.

Hän katseli näyteikkunoita toinen toisensa jälkeen. Sitten hän pysähtyi. Suoraan hänen edessään erään liikkeen ulkopuolella oli esillä hurmaavia potkukousuja. Hän ei voinut olla hypistelemättä niitä. Ne